

muner, hvor ansvaret for velfærden er klart, hvor borgerne er i centrum, og hvor der er ret til velfærd af en vis kvalitet, uanset om mormor passes i Skagen, i Gedser, på Fanø eller i København.

Velfærdssamfundets afgørende styrke afgøres på tilliden til, om velfærden er der, når vi har behov for den. Historisk lav vækst i velfærden krydret med endnu større skattelettelser er en trussel mod det velfærdssamfund, vi holder så meget af. Derfor vil Socialdemokraterne indføre velfærdsrettigheder, og vi tager fat på fem afgørende kerneområder, som vi mener skal styrkes: børn, folkeskole, ældre, sundhed og ikke mindst de socialt udsatte.

Kl. 11:32

Vi vil bl.a. sikre gratis sund mad til alle børn i vuggestuer og børnehaver; behandlingstilbud til børn efter ophold på krisecentre; lektiehjælp i fritidshjem og skolefritidsordninger; behandlingsgarantier for livstruende sygdomme og ikke mindst en tur i frisk luft hver dag for plejekrævende ældre.

Når vi i næste uge præsenterer vores forhandlingsoplæg til dette års finanslovforhandlinger, vil vi indføre de første velfærdsrettigheder. Og som det er med Socialdemokraterne, kan jeg sige, at vi tager fat på rettigheder til de borgere, som har det mest vanskeligt i vores samfund.

Samtidig vil vi sikre, at mulighederne for at fastholde og rekruttere medarbejdere til den offentlige sektor øges. Pædagoger er set med socialdemokratiske briller ikke socialistiske ballademagere, og folkeskolelærere er ikke rundkredspædagoger. De er sammen med andre offentligt ansatte kernetropper i udviklingen af et moderne velfærdssamfund. Derfor har vi foreslået en lønreform, som øger mulighederne for at fastholde og tiltrække nye medarbejdere til den offentlige sektor.

Alt sammen vil selvfølgelig ske, i takt med at det økonomiske råderum er til stede og i fuldt ansvar over for den samlede samfundsøkonomi. For Socialdemokraterne er fortsat økonomisk vækst, høj beskæftigelse og en stabil konjunkturudvikling afgørende for velfærdssamfundets udviklingsmuligheder. Derfor vil økonomisk ansvarlighed til enhver tid have førsteprioritet for en ny, socialdemokratisk ledet regering. Det betyder helt konkret, at indfasningen af vores foreslåede velfærdsrettigheder selvfølgelig vil ske i overensstemmelse med, at konjunktursituationen tillader det.

Vi indrømmer gerne, at planen for velfærdssamfundet er ambitiøs. Men vi er faktisk stolte af at have store ambitioner for velfærdssamfundets fremtid.

På trods af fremgang, høj beskæftigelse og store overskud i statskassen er uligheden steget i det danske samfund siden år 2001. Kontanthjælpsloftet og den såkaldte starthjælp fastholder store grupper i fattigdom. Siden år 2001 er antallet af børn, der lever i fattigdom, steget med 14.000. Flere lejere bliver sat på gaden, fordi de ikke kan betale deres husleje. Samtidig mener regeringen, at 5.200 hjemløse er en lettelse.

Vores holdning er klar. Vi vil afskaffe kontanthjælpsloftet og starthjælpen, fordi de øger uligheden, og Danmark splittes i en tid, hvor vi har behov for det modsatte.

Samtidig mener vi, at Danmark skal i førertrøjen igen i kampen for et bedre klima. Dansk klima- og energipolitik har siden regeringsskiftet i 2001 været en katastrofe. Ind kom Bjørn Lomborg med fantasifulde forslag om, at det var bedre at bygge diger frem for at bekæmpe klimaforandringer. I dag får Bjørn Lomborg stadig millioner af kroner fra regeringen. Og på trods af at statsministeren nu – modsat tidligere – er begyndt at mene, at den smeltende indlandsis er et problem, sker der ikke noget. Der opstilles stort set ikke vindmøller, vindmølleparker er aflyst og støtten til vedvarende energi er forringet. Og i år 2006 gik det helt galt. Udledningen af CO₂ steg, det samme gjorde vores energiforbrug, mens andelen af vedvarende energi faldt.

Der er behov for en ny klimapolitik, som fremmer vedvarende energi, effektiviserer energiforbruget og satser på kollektiv trafik, så vi kan tage vores del af ansvaret for kampen for et bedre globalt klima og en mere retfærdig global udvikling. I den sammenhæng er det en skændsel at måtte konstatere, at regeringen fortsat ikke har udsyn nok til at vedkende sig sit ansvar for også at rette op på den skæve globale udvikling. Udviklingsbistanden fortsætter på et historisk lavt niveau. Og hvad så? Jo, det skader udviklingen i verden, men nu er det selvfølgelig også et par år siden, at regeringen var repræsenteret ved U 2's og Bonos bønfoldelser i Parken om større global solidaritet.

Der er behov for et sporskifte i dansk politik, for en ny regering, der investerer i velfærdssamfundets fremtid, som ikke fremmer ulighed, og som vedstår sig sit ansvar for, at vi får en mere retfærdig udvikling uden for landets grænser; en regering, som altså ikke fremmer ulighed,